

ВИЛИНА ГОРА

Имао Некакав богати човјек јединка сина, па отхранивши га до оружја пошље га по свијету да тече, али не тече да аспри стече него да стече памети, и да види идући по свијету како се трудио живи и како се ваља мучити да се овога краткога. вијека поштено живи, и даде му неколико аспри што ће му доста за пут бити. Кад га опреми, многе му ствари препоручи а највише да чува новац, пак га с благословом отпусти. Идући овај младић по свијету дође у некакав град гдје види да једнога човјека воде на вјешало. Он се зачуди пак притрчавши запита шта је скривио ови сиромах човјек те га на смрт осудише, а неки му одговори:

“Ови је човјек дужан мнозињи, и не имајући откуда да све свакоме исплати, по законима овога мјеста заслужио је смрт.”

Он чувши ово запита суднике:

“Господо! јели могуће да ја тога човјека од смрти откупим, и да платим што је дужан?”

Они му одговоре:

“За што не! плати толико и толико па ево ти човјека да од њега чиниш што хоћеш.”

Он извади све оно новаца што имаше па најпослије све хаљине до кошуље, и кад намири колико је требало, судници му дадоше човјека, те он с њим по свијету просећи од врата до врата. Једну вечер лежећи заједно ова двојица, рече откупљеник:

“Мени се додијало већ овако живјети, а још ми је жалост виша тебе гледајући ће с мене страдаш, него хајдемо у вилину гору, тамо ћемо наћи једну моју посестриму и она ће нам казати начин како ћемо обојица обогатити.”

Младић пристане на ово и упуте се к вилиној гори све странпутицама некијем, калаузећи откупљеник а младић сустопице за њим, док тако дођу у некаку гору, којој врх до мјесеца дотицаше, а листови јој златни бјеху а стабла сребрна, а усред ње виђаше се велики плам и дим од огња. Младић видећи то препадне се и упита свога друга:

“Шта је ово? какво је ово чудо.”

А он му одговори:

“Не бој се, ово је све моје посестриме и њезине матере, па и наше, само теке знади да се ми двојица не можемо њима на један пут изненада јавити, него ја отидох к њима да им се јавим и да им кажем да смо дошли к њима да с њима живимо, а ти ме причекај овђен под оно дријево, те је од сухога злата а перја су му бисерна; ма пази, без

великога свога чуда немој писнути ријечи једне доклен се вратим опет к тебе, јер је ово дрво свију вила, испод њега се купе љети те на ђерђеве везу, пак ако каква младића опазе у ову гору у они час очима га затраве и у каку гођ хоће живину обрну.”

Ово изрекавши нестане га као да га земља прождрије. Младић стојећи онђе досади му се чекати те почне там амо кроз гору шетати се док набаса на некакво коло крилатијех ђевојака, па се прикри да их гледа и слуша како пјевају, али његовом несрећом опази га коловођица те га очима затрави и у они час остаде нијем и слијеп. Тада се препаде те од страха и велике жалости стаде викати и плакати, док ево ти однекуд долеће на крилима предањ они човјек, ухвати га за руку и рече:

“Не бој се, што ти је?”

А он му рукама покаже да је ослијепио и онијемии. Тада они човјек кад то виђе, извади иза паса некаку малу златну свиралицу, па се припе на једно дрво и поче у њу звижјети, док ево ти са свију страна вила и виленика, овога човјека браће и сестара, побратима и посестрима, толико да им броја не бјеше, те почеше по гори брата некаке љековите траве, па дадоше младићу да пије, а другом му опет намазаше очи, те у они исти час стече вид очињи и разговор десет пута љепши и бољи него ли је пријед имао. По том га примише у своје друштво, и оженише га, те стече силно благо и има лијеп пород. Али кад већ остари, покаја се господу Богу, поврати се своме дому, и једва жива затече свога родитеља, те се с њим опрости и укопа га, те до а смрти живје као прави хришћанин, али опет доклен је гођ живио свакога је љета по један пут у ону гору ходио те се с дружином састајао и поздрављао.

